

John Montague

Az utolsó utazás

In memoriam James Montague

Együtt állunk
a szeles peronon;
milyen fagyosan fut ki
a láthatár nedves
mezőiből a sínpár!

Carney, az állomásfőnök
jégvirágos ablakán
át kémlel kifelé:
lefelé mutat
a jelzőkar.

Kannákkal koronázott
kézikocsi csikorog föl
a Fő utca emelkedőjén,
egészen föl a szövetkezet
tolóajtájáig.

A szén szaga,
jön a vonat...
lassan mászol fel,
egy üléshez támogatlak
menetiránynak háttal,

és elindulunk fekete
füstpamacsokkal integetve
az iramodó rétek, dombok
& eldugott falvak felett –
Beragh, Carrickmore,

Pomeroy, Fintona –
a helynevek úgy sóhajtanak,
mint a betolt harmonika
itt, az elfelejtett
északi táj felett.

John Montague (1929–2016) ír költő. New Yorkban született, de négyéves korától írországi rokonai nevelték két bátyjával együtt, mivel a szesztilalom idején nem ment jól az emigráns család sora. Amíg gimnáziumi éveiben az ír költészeti hagyomány volt számára meghatározó, addig egyetemi évei alatt az amerikai lírai tradícióval ismerkedett meg behatóan – miután a dublini egyetemről ösztöndíjjal a Yale-re került, később, az ötvenes évek közepén pedig az Iowa-i Írószemináriumban is dolgozott. Kötetei a hatvanas évektől néhány éves rendszerrel jelentek meg. 1972-ben jelent meg hosszúverse, a *The Rough Field* (*A goromba mezők*), melyet az észak-írországi hányattatott történelem és sors egyik legjelentősebb irodalmi feldolgozásaként tartanak számon. Az ír történelem mellett jellemző témái a családi és párkapcsolati viszonyok, a gyermekkor, az iskolás évek.

Mohácsi Balázs fordítása